

Durmuş Hocaođlu

Tarih, Özgürlük, Son Vahy ve Son Resûl

Zaman., 06 Temmuz 1998, Pazartesi., s.02

Durmuş Hocaođlu, *Zaman* Yazıları Sıra No: 09

Atıf:

- Hocaođlu, Durmuş., “Tarih, Özgürlük, Son Vahy ve Son Resûl”., *Zaman.*, 06.07.1998, Pazartesi., s.02

Tarih ve Bilinç

Tarih, dar ve hususî anlamında kullanıldığında sadece ve yalnız “İnsan”ı işaret etmektedir, sadece ve yalnız İnsan’a münhasırdır. Yani, bu dar ve özel kontekstte ele alındığında, sadece İnsan’ın tarihi vardır. Zira, bir bilinç ürünü olan değişme/değiştirme, sadece ve yalnız İnsan’a mahsustur. Bu da Bilinç’in, İnsan’ın tekelinde olan bir spesifikasyon olmasından kaynaklanmaktadır. O halde, Tarih’i yapan aslî unsur, budur: Bilinç. Şöyle de diyebiliriz: Tarih (Beşerî Tarihsel Varlık), “bilinç”in ürünüdür. Bu ise bizi şu sonuca götürmektedir: Tarih, yani Res Gestae Humanis, Bilinç’in bir ürünü olmakla aynı zamanda onun bir fonksiyonu da olmaktadır.

Şu hale göre, Tarih, Bilinç’in bir ürünü ve fonksiyonu olduğuna göre, Hakikî mânâ ve muhtevası ile Tarih, ancak “hakikî mânâ ve muhtevası ile bilinç”in, yani, “reşîd ve bâliğ bilinç”in, ya da başka ifadeyle, “özgür bilinç”in oluştuğu noktada zuhur edecektir.

İşte, “**Hakikî Tarih**”, veya dar ve özel anlamıyla sadece “Tarih”, gerçek anlamıyla “olgunluk” (buluğ, rüşd) ve “hürriyet” (özgürlük) seviyesine ermiş olduğü için gerçek anlamıyla “insan” sıfatını kazanmış olan İnsan’ın — İnsanlık’ın — yapıp-etmeleridir.

Burada en temelli kavram, felsefemizin ana kriterleri, “olgunluk” (buluğ, rüşd) ve “hürriyet”(özgürlük) kavramlarıdır.

“Tarihin Mîlâdı”

Görüşümüze göre: Tarih, dar ve özgül anlamıyla Beşerî Tarih, bir “yapıp-etmeler kombinasyonu”dur.

Bir kavram olarak “**Tarihin Mîlâdı**”, tarafımızdan kullanılan bir terim olup şu anlamdadır: İnsan bilinci, Tarih’i yapan asıl ve birincil unsurdur. Yani, Bilinç’in bir ürünü olan Tarih aynı zamanda onun bir fonksiyonu da olmaktadır. Beri yandan ise, Bilinç de tekâmül etmekte ve bu tekâmül seyrinin muayyen bir noktasında tekâmül, kalitatif bir dönüşüm geçirerek **Olgun Bilinç** haline münkalib olmaktadır. Biz burada Tarih’i de, Bilinç’in bir ürünü ve fonksiyonu olması hasebiyle, onun tekâmül seyrine tâbî olarak iki ana kısma taksim etmekteyiz. Birinci kısım, Bilinç’in Olgun-Bilinç olmadan, yani İnsan’ın Gerçek-İnsan olmadan önceki kısmı olan **Tarih-Öncesi Tarih**, ya da **Sanki-Tarih**, diğeri de Gerçek İnsan dönemine tekaddüm eden Olgun-Bilinç dönemi ile birlikte başlayan **Gerçek Tarih** ya da kısaca “**Tarih**”.

İşte, birincisinden ikincisine, Tarih-Öncesi Tarih döneminden Gerçek Tarih dönemine geçişe, “Tarihin Mîlâdı” adını vermektediriz.

İnsanlık, Bilinç, Yapıp-Etme ve Tarih

Ancak, yapıp-etmelerin “hakikî anlamda yapıp-etmeler” olarak nitelendirilebilmesi için İnsan’ın da “hakikî anlamda insan” seviyesine yükselmesi icap etmektedir.

Bunun için de **İnsan’ın İnsan Olması**, yani, **İnsan’ın Rüştüne Ermesi ve Özgürleşmesi** gerekir. Yani, hakikî anlamda yapıp-etmeler kombinasyonu demek olan **Hakikî Tarih**, İnsan’ın rüştüne ermesi (:özgürleşmesi) ile başlar. İnsanlığın bulûğu, aynı zamanda gerçek anlamıyla tarihin, yani **“Hakikî Tarihin Mîlâdı”** demek olmaktadır.

Hakikî Tarih’in Mîlâdı

Tezimiz şudur: **Tarih’in, yani Hakikî Tarih’in Mîlâdı, “Son Vahy”dir. Son Vahy’in başlangıcı ise, Resûlullah’ın doğumudur.**

Tezimizin dayandığı çıkış noktası “Özgürlük”, “Vahy” ve “Son Vahy” kavramları üzerine odaklanmıştır.

Şöyle ki: Özgürlüğün tarihsel süreci, bütün anlarında “Vahy”i zorunlu kılar. **Vahy, insan özgürlüğünün kesin şartıdır.**

Özgürlüğün birinci safhası **“İlk Vahy”**dir. İkinci ve asıl safhası, kemâl safhası, İnsan’ın (İnsanlığın) Vahy’in de kemâli ile tanışmış olmasını zorunlu kılar.

Kemâl safhasından önce sadece bireylerin özgürlüğünün kemâl safhasından söz edilebildiği halde, kemâl safhası ile birlikte, artık, “insanlık”ın özgürlüğünün kemâl safhası başlar ki buna sâdece “özgürlük” de diyebiliriz.

İmdi: Birincisi, yani *İnsanın rabbi ile tanışması*, onun kemâlini, yani olgunluk ve özgürlüğünü Vahy’e bağlı kılarken ikincisi, Vahy’in kesilmesini icap ettirir. Burada “vahy’in kesilmesi” ibaresi, son bir vahyin daha gelmesi, daha açık bir ifade ile, bir “Son-Vahy”in gelmesi anlamındadır. Böylece, *“Vahy’in kesilmesi”*, aslında, *“sürekli vahy döneminin başlaması”* anlamına gelmektedir.

Sürekli Vahy Dönemi ise, aslında, başka bir anlam daha taşımaktadır ki bu, **“Velâyet Ve Vesâyetlerden Kurtulmak”**tır. İnsan, Son Vahy ile birlikte, velâyetlerden ve vesâyetlerden kurtulmuş olmaktadır.

İnsanın Rabbi ile tanışmasının iptidası demek olan Vahyin Başlaması, ya da **İlk-Vahy**, onun özgürlüğünün ilk ve iptidâî safhasıdır. Buna karşılık, Vahyin Kesilmesi, artık, *İnsan’ın sürekli olarak elinden tutulmasının kesilmesi* demektir ki bu da İnsan Özgürlüğü’nün kemâl safhasının başlangıcı demektir. İkisinin arası, **İnsanın olgunluk öncesi dönemi** olup, aynı zamanda bir **Kesikli Vahy Dönemi**’dir de. İnsan, bu dönemde devamlı sûrette gönderilen resûller ile elinden tutulan bir çocuk gibidir. Ancak, **Son-Vahy** ile birlikte, kendisine bir defa daha — son bir defa ve ebedî olarak — son bir Resûl, yani **“Son Resûl”** gönderildikten sonra, başka imamlara (mâsum imamlara, yani Resûllere) ihtiyaç duymaksızın, kendi yetenekleri ile, ‘hilâfet’ görevini ifa edebilecektir.

Şu halde, İnsan’ın rüştüne ermesi, Vahy noktai nazarından bir “dönüm noktası” ile ulaşılan yeni bir “kalitatif seviye” anlamına gelmektedir. Buna göre, Son-Vahy’den önceki dönem, “insanlığın bulûğu öncesi dönemi”ne tekabül etmektedir. Son-Vahy ile birlikte başlayan dönem ise, bütünüyle, **Sürekli Vahy Dönemi** olup bu da “insanlığın bulûğ dönemi”dir. Kesikli Vahy Dönemi’nde Tebliğ’in sürekliliği için *sürekli* olarak, sık-sık, birbirinin ardılı olan Resûller gönderilmiş olmasına mukabil, Sürekli Vahy Dönemi’nde Tebliğ’in sürekliliği bir tek Resûl ile sağlanmıştır. Kesikli Vahy Dönemi’ndeki ardışık Resûllerin varlığı, bu dönemin, **Ardışık (Mütevâfî) Nübüvvet Dönemi**

olması demektir: Filhakika, Son-Vahy Döneminden önce insanlık daimî sûrette, irsal edilen Resûller ile irşad edilmişlerdir.

Son-Vahy ile *Kesikli ve Ardışık Nübüvvet* bitmiş, *Nübüvvet'te Süreklilik* yaratılmıştır. Bu sebeple, Resûlullah'ın bi'setinden itibaren bütün beşer tarihi, bir tek Resûl ile yaratılan bir *bitimsiz nübüvvet* dönemidir. **Ardışık (Mütevâlî) Nübüvvet Dönemi**, aynı zamanda bir **millî/mahallî nübüvvet dönemi**'dir de. Resûlullah ile birlikte, **millî/mahallî nübüvvet dönemi** kapanmış, **evrensel nübüvvet dönemi** başlamıştır. Nübüvvet'te "millî/mahallî dönem"den "evrensel dönem"e geçiş, yine, insanlığın kemâli ile senkron olan bir süreci işaret etmektedir.

Ardışık (millî/mahallî, kesikli) Nübüvvet Dönemi'nden Sürekli (evrensel) Nübüvvet Dönemi'ne geçişte, dikkati çeken bir başka husus, Hz. Îsâ'nın, bir "ara-faz" fonksiyonu üstlenmiş olmasıdır. O'na Mesîh gibi bir ünvan verilmesi, kendisinin Resûlullah'tan sonra en büyük peygamber olması, aynı zamanda bu fonksiyonu ile de açıklanabilir. Hz. Îsâ'nın, bir "ara-faz" fonksiyonu üstlenmiş olmasını düşündürtecek en önemli husus, kendisinin, "büyük dönüşüm"ün, büyük kalitatif inkılabın yaratılacağı Dönüşüm-Noktası'ndan, Son-Resûl döneminden hemen bir önceki son Resûl, kendisine inzâl olunan vahyin de Son-Vahy'den hemen bir önceki son-vahy olmasıdır. Filhakika, Mesîh ile Resûlullah arasındaki yaklaşık altı asırlık süre, belki de Vahy Tarihi'nin en uzun kesinti süresidir. Şöyle de diyebiliriz: Mesîh, olgunluk çağıının, Ebedî Risâlet döneminin başlatıcısının müjdecisi idi; O, "Son-Resûl'den önceki son Resûl", Son-Resûl'ün müjdecisi olarak gönderildi. Aradan geçen sürede insanlık, **olgunluk** için hazırlandı ve nihayet Son-Resûl ile birlikte **dönüşüm noktası** aşıldı, İnsanlık kemâl dönemine ulaştı.

★ ★ ★

Bundan sonra, artık, insanlığa başka peygamber gönderilmesi icap etmeyecektir.

Çünkü, başka bir elçiye ihtiyaç yoktur.

Çünkü, O'nunla birlikte senkron (hem-zaman) olarak başlayan çağ, İnsanlığın "insan" olma çağıdır.

Çünkü artık İnsan buluğa ermiş ve özgür olmuştur.

Artık O'nunla birlikte İnsanlık için **Rüşt ve Özgürlük Çağı** başlamıştır.

★ ★ ★

Hoş geldin ey özgürlüklerimizin müjdecisi, hakikî mânâda İnsanlık'ın ve Tarih'in bânii, son ve ebedî Allah Elçisi.

★ ★ ★

İnsan'ın "insan" olması, yani İnsanlığın bulûğu ve özgürleşmesi sürecinde dönüm noktası olmak üzere Allah tarafından bir rahmet olarak âlemlere gönderilen "Efendimiz"in yeryüzünü teşrîf etmesinin yıldönümü bütün mü'minlere kutlu olsun.

❧